

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1274/2018
28.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радована Шестовића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Радована Шестовића, адв. Саше Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеу К 23/17 од 10.04.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 647/18 од 03.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радована Шестовића, адв. Саше Алексића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеу К 23/17 од 10.04.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 647/18 од 03.09.2018. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеу К 23/17 од 10.04.2018. године, окривљени Радован Шестовић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет година и девет месеци и кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и два месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година и шест месеци, стим што му се у изречену казну урачунава време лишења слободe и проведено у притвору од 02.04.2017. године до упућивања на издржавања казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у пресуди.

На основу члана 87. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде а на основу

члана 91. и 92. КЗ од окривљеног је одузета имовинска корист ближе наведена у изреци првостепене пресуде.

Ради остваривања имовинскоправног захтева према окривљеном Радовану Шестовићу оштећени АА и ББ упућени су на парницу.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка како је ближе наведено у изреци под III наведене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 647/18 од 03.09.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Ваљево, окривљеног Радована Шестовића и његовог браниоца Саше Алексића а пресуда Вишег суда у Ваљево К 23/17 од 10.04.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Радована Шестовића, адв. Саша Алексић поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радована Шестовића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, је неоснован, док је у осталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Бранилац окривљеног Радована Шестовића, у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати то јест на прегледу окривљеног Радована Шестовића дана 01.04.2018. године у његовој кући, те су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе захтева оцењује неоснованим.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП постоји, ако се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом

или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Према одредби члана 419. ЗКП, прописано је да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, а ставом 2. овог члана да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређених чињеница.

Дакле, пресуда се не може заснивати на оним доказима, за које је по одредбама ЗКП прописано да се на њима не може заснивати пресуда, као и ако доказ није изведен на главном претресу.

Наиме, у образложењу првостепене пресуде на страни девет, наведени су сви изведени докази, међу којима нема записника о претресању - прегледу окривљеног Радована Шестовића извршеног дана 01.04.2018. године, а затим је суд ценио изведене доказе.

Дакле, записник о прегледу окривљеног Радована Шестовића дана 01.04.2018. године, првостепени суд није ни користио као доказ, није га ценио, нити на том доказу засновао првостепену пресуду.

Према томе, првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује у захтеву браниоца окривљеног, јер своју одлуку није ни засновао на записнику о прегледу окривљеног од 01.04.2018. године.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости се указује да су побијане пресуде донете уз повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3), 438. став 2. тачка 2) и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, а које повреде не представљају у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Захтев за заштиту законитости поднет је и због повреде Устава Републике Србије и одредбе члана 6. и члана 8. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Како подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописани садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.